

РЕШЕНИЕ

№ 5504

гр. София, 14.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2971** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 7949 от 20.03.2013г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53-00-264 от 01.03.2013г. на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика, подадена от И. О., ЕИК [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 8, представлявано от Ф. М., чрез А. Б. и партньори, представлявано от адвокат Д. Б., срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/24.09.2012г., издаден от Ю. С. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта му, потвърдена с Решение № 174/29.01.2013г. на директора на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП) - С., при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта, относно непризнато право на данъчен кредит по чл. 68 и сл. от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 163 807,61 лв. и изразява искане същият да бъде отменен като незаконосъобразен в обжалваната му част. Основните съображения, които жалбоподателят навежда са за нарушение на материалноправните разпоредби на ЗДДС свързани с упражняване на правото на данъчен кредит. Според жалбоподателя, при правилно установена фактическа обстановка ревизиращите органи са стигнали до неправилното заключение, че на дружеството следва да бъде отказано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от И. България О.. Изложени са съображения, че в конкретния случай са изпълнени всички условия за

законосъобразното възникване и упражняване на право на данъчен кредит съгласно разпоредбите на чл. 68 – 72 от ЗДДС. Аргументира тезата, че в случая става въпрос за „обратно начисляване” или самоначисляване на данъка от получателя в хипотезата на чл. 82, ал. 2, т. 2 или т. 3 от ЗДДС, в зависимост от това дали става въпрос за доставка на стоки или на услуги. На основание на изложеното в жалбата е изразено искане за отмяна на ревизионния акт, както и за присъждане на направените във връзка с делото разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адв. Б., който поддържа жалбата и направените със същата искания.

Ответникът – директор на дирекция ОДОП – С., при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. оспорва жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Костов, изразява становище за неоснователност на жалбата. Мотивира се, че РА е законосъобразен и обоснован, издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазени процесуално и материално-правни предпоставки на закона.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1202060/12.03.2012г., изменена със Заповед № 1204054/21.05.2012г. за продължаване срока за извършване на ревизия, издадени от Е. А. В. - началник сектор „Ревизии” в дирекция Контрол при ТД на НАП С., е възложено извършване ревизия на И. Г., Германия за установяване на задълженията на дружеството по ЗДДС за периодите от 01.11.2011г. до 31.01.2012г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ № 1204054/06.07.2012г., получен по електронен път от дружеството на 25.07.2012г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е упражнило правото си на възражение срещу констатациите, отразени в РД, като е подало писмено такова с вх. № 53-00-1872/10.09.2012г., преценено от органа по приходите като неоснователно.

Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/24.09.2012г., издаден от Ю. С. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1204054/ 06.07.2012г., издадена от органа, възложил ревизията.

С процесния РА, на основание чл. 88 от ЗДС не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 163 807,61 лв.

РА № [ЕГН]/24.09.2012г., издаден от Ю. С. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. град е връчен на упълномощено от И. Г. лице на 09.10.2012г. и оспорен пред директора на дирекция ОДОП – С. с жалба, постъпила в ТД на НАП – С. на 23.10.2012г. В рамките на срока за произнасяне по чл. 155, ал.1, удължен по реда на чл. 156, ал.7 от ДОПК е постановено решение № 174/29.01.2013г. на директора на Дирекция ОДОП – С.. С решението РА е потвърден в обжалваната част.

Решението е връчено на упълномощен представител на дружеството-жалбоподател на 15.02.2013г. Р. акт в потвърдената с решението част е оспорен по съдебен ред с жалба,

подадена чрез дирекция ОДОП – С. на 01.03.2013г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице, което притежава процесуална легитимация - адресат на оспорения акт, с който се определят задължения. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА № [ЕГН]/24.09.2012г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.118 ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 7, ал.1, т.4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К 1204054/06.07.2012г., издадена също от компетентен орган, оправомощен по силата на заповед № РД-01-06/04.01.2010г., издадена от директора на ТД на НАП – С.. В ревизионното производство не са допуснати процесуални нарушения, които могат да се квалифицират като съществени и да обосноват самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт.

В ревизионното производство е прието за установено, че И. Г. е чуждестранно лице, което извършва независимата си икономическа дейност на територията на държава членка на ЕС (Германия) и не притежава търговско представителство, собствени и наети офиси, както и други постоянни обекти на територията на Република България. Установено е, че на 22.11.2011г. И. Г. е регистрирано по избор за целите на ДДС в България, на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДДС.

Във връзка с извършваната ревизия, към И. Г. на основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК е отправено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № К. – 1656/22.03.2012г., които са представени със заявление с вх. № К.-1656#1 от 10.04.2012г. След анализ от страна на ревизиращият екип на така представените документи, е установено (на стр. 12-13 от РД и стр. 13-14 от РА), че И. Г. е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури № № 16/25.11.2011 г., 17/25.11.2011 г., 18/25.11.2011 г., 20/28.11.2011 г., 25/12.01.2012 г., 26/12.01.2012 г. и 27/12.01.2012 г. издадени от И. България О. с начислен ДДС в общ размер на 163 807,61лв. Предмет на доставките по изброените фактури е подготовка на полето, набиване на пилони, ограждане път, изработка на ограда, строителен път, сглобяване на конструкция, инсталиране на модули, монтиране на модули, окабеляване, окомплектоване 20 KV линия, комплектно включване на 20 KV линия, включително трансформатори /предавателни станции/, трафопостове, шалтери и други, управление на проект, префактурирани разходи, свързани с ношувки в хотел и разходи за автомобил, авансово плащане за проект [населено място], България.

Фактури № № 16/25.11.2011г., 17/25.11.2011г., 18/25.11.2011г., 20/28.11.2011г., 25/12.01.2012г., 26/12.01.2012г. и 27/12.01.2012г. издадени от И. България О. с начислен ДДС в общ размер на 163 807,61лв. са издадени във връзка с договор за изпълнение на соларен парк П. от м. 08.2011г., сключен между Чайна солар проджект България Е., в качеството му на възложител и И. Г., като изпълнител. По силата на договора изпълнителят И. Г. е приел да изгради фотоволтаична централа на свободни площи в [населено място], П., като извършва услугите, свързани с доставка, монтаж и планиране, които са необходими за изграждането на фотоволтаичната

центра до ключ и готовност за ползване, включително свързване с електропреносната мрежа.

За извършените доставки към своя възложител Чайна солар проджект България Е., И. Г. е издало през периодите от 01.09.2011г. до 31.12.2011г. фактури, в които не е начислен ДДС. В издадените фактури от И. Г. е вписан идентификационния номер, под който германското дружество е регистрирано за целите на ДДС в Германия – DE814745666. Поради тази причина И. Г. не е начислило ДДС в България, тъй като е приело, че е приложима разпоредбата на чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, а именно данъкът е изискуем от получателя, когато той е регистрирано по този закон лице и доставчикът е установен на територията на друга държава членка.

От извършената в хода на ревизионното производство проверка на доставките от И. Г. към Чайна солар проджект България Е. на осн. чл. 46 от ДОПК и Искане за извършване на проверка по делегация № 22-01-1202060-01/04.05.2012г. с изх. № К.-866.04.06.2012г. до ТД на НАП П. се установява, че проверяваният обект е разделен на две части и ограден с огради. По отношение и на двете централи възложител е Чайна солар проджект България Е., а изпълнител И. Г.. За проверявания обект е издадено разрешение за строеж №37/24.08.2010г. и впоследствие разрешение за ползване от 29.12.2011г., т.е. оттогава централата е включена за подаване на ел. енергия към Н..

В хода на ревизионното производство е установено, че процесните услуги по изпълнение на договора, са свързани с недвижим имот. Същото произтича от факта, че целта на сключения между страните договор е изграждане на фотоволтаична електроцентрала с мощност, приблизително 2,6 MWp в неограден терен в близост до [населено място]. Доставката е свързана с недвижим имот по смисъла на чл. 21, ал. 4, т. 1 от ЗДДС и следователно мястото ѝ на изпълнение е на територията на България. Същата е облагаема по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС.

От представените при ревизията документи е установено извършването на доставки от И. Г. под идентификационния му номер в Германия и издаване на фактури към Чайна солар проджект България Е. без начислен данък. Част от получените услуги били префактурирани преди регистрацията по ЗДДС на ревизираното лице в периодите от 01.09.2011г. до 22.11.2011г.

В хода на ревизионното производство, на осн. чл. 37, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК е изпратено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № К.-1657.22.03.2012 г. до доставчика И. България О., с което е изискана информация от последното за извършени доставки към И. Г. по описаните фактури. След анализ на получения отговор от И. България с вх. № К.-1657#1/10.04.2012г. в констативната част на РД (стр. 7) и РА (стр. 8) е отразено, че договорените услуги са изпълнени чрез подизпълнителя И. България О., въз основа на сключен договор от м. 09.2011г. с И. Г., Германия. От страна на И. България О. са издадени фактури през м. 11.2011г. и м. 01.2012г. с начислен ДДС и получател И. Г.. В процесните фактури е посочен идентификационния номер на получателя И. Г., под който е регистриран по ЗДДС в България. Спорните фактури са отразени в дневника за покупките на издателя за съответните периоди.

С направено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № К. – 2939/22.05.2012 г. до П. Е., предходен доставчик на И. България О., е изискана информация относно извършени доставки от П. Е. на И. България О.. След анализ на представените с отговор вх. № К.-2939#1.06.06.2012 г. документи и след

извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че от П. Е. са издадени посочените в искането фактури и са отразени в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди.

След анализ на установените в ревизионното производство факти, от страна на ревизиращите органи по приходите е направено заключение, че по отношение на ревизираното лице не са спазени изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, а именно получените стоки и услуги не се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. На цитираните правни основания е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 163 807,61 лв. по издадените от И. България О. фактури. Освен това, с РА е въведено и друго основание за непризнаване правото на данъчен кредит на регистрираното в Германия юридическо лице, неустановено в България. Посочено е, че в случая е налице особен ред за възстановяването на начисления данък на територията на Република България в съответствие с Наредба № Н-9/16.12.2009г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава – членка на Европейския съюз.

Решаващият административен орган е изложил мотиви, че от наличните по административната преписка писмени доказателства се налага извод, че реалността на процесните доставки не е спорна между страните и не са констатирани ограничения на правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 70 от ЗДДС. Решаващият орган е приел, че няма спор и по отношение на факта, че жалбоподателят – чуждестранно лице, неустановено на територията на Република България, разполага с издадени от доставчика фактури, в които е посочен българският му идентификационен номер по ЗДДС. Основният аргумент, поради който е прието, че законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя е, че не е налице предпоставката на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Според приведената като аргумент съдебна практика на Съда на Европейския съюз, решаващият административен орган е направил извод, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на последващи облагаеми доставки, което в конкретния случай не е направено, тъй като чрез извършеното под немския си ДДС номер фактуриране на получените под българския си ДДС номер облагаеми доставки на територията на страната е прекъснал веригата по начисляване и приспадане на данъка, като неправомерно е упражнил право на данъчен кредит, без да изпълни корелативно свързаното с него задължение за начисляване на ДДС, който той е задължен да плати по извършените последващи облагаеми сделки в рамките на независимата му икономическа дейност в Република България.

Действащият ЗДДС регламентира специални изисквания по отношение правото на данъчен кредит от страна на чуждестранни юридически лица. Предвид събраните доказателства от страна на ревизиращия екип и решаващият административен орган правилно е прието, че доставката на услуги е с място на изпълнение на територията на Република България. Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил своята независима икономическа дейност. Когато тези услуги се предоставят на постоянен обект, който се намира на място,

различно от мястото, където получателят е установил своята независима икономическа дейност, то мястото на изпълнение е мястото, където се намира този обект. Когато няма място на установяване на независима икономическа дейност или постоянен обект, мястото на изпълнение на доставката е мястото на постоянния адрес или обичайното пребиваване на получателя. Съгласно чл. 21, ал. 4, т. 1, б. „б” от ЗДДС мястото на изпълнение при доставка на услуга е мястото, където се намира недвижимият имот, когато услугата е свързана с недвижим имот, включително при услуги по подготовка и координация на строителните работи, свързани с недвижимия имот, като архитектурни, инженерни, надзорни и други. Тези разпоредби са в сила както за доставките извършени между И. България О. и И. Г., така и за доставките извършени между И. Г. и Чайна солар проджект България Е.. В случаите, при които доставката е с място на изпълнение на територията на страната, лице – платец на данъка на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДДС е доставчикът. Приемайки, че това е достатъчно условие за ревизираното лице да възникне задължение да начисли ДДС по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС с данъчна ставка от 20% за извършените СМР на обект „Фотоволтаична централа, находяща се на главен път [населено място] – [населено място]” с получател Чайна солар проджект България Е., ревизиращият екип е формирал неправилни изводи относно необходимите условия за начисление на ДДС по въпросните доставки. Съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗДДС когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя по доставката. Както се вижда от цитираната законова разпоредба, в сила от 01.01.2010г., задължението за начисляване на ДДС не зависи единствено от това къде е мястото на изпълнение на доставката. При доставка на услуги свързани с недвижим имот, мястото на изпълнение е мястото където се намира съответния недвижим имот, но това не създава автоматично задължение за доставчика по съответната облагаема доставка да начисли ДДС. Нормата на чл. 82, ал. 2 от ЗДДС е специална по отношение на нормата на чл. 82, ал. 1, затова винаги, когато е изпълнен фактическият ѝ състав тя трябва да се приложи с предимство пред общата норма на чл. 82, ал. 1 от ЗДДС.

Процесните фактури са издадени във връзка с договор за изпълнение на соларен парк П. I от м.08.2011г. Договорът е сключен между Чайна солар проджект България Е., в качеството си на възложител и И. Г., в качеството си на изпълнител. Безспорно е обстоятелството, че процесните фактури са издадени от И. България О., в качеството му на подизпълнител на И. Г., по облагаеми доставки по см. на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС. Мотивите от страна на решаващия административен орган, че упражняването на правото на приспадане на ДДС в случая е недопустимо поради това, че И. Г. не е използвало доставките за осъществяване на последващи облагаеми доставки, каквото изискване въвежда чл. 69, ал. 1, не почиват на фактите, установени в хода на ревизионното производство. Според чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, дължимият данък е изискуем от получателя по доставката, когато са изпълнени кумулативно следните условия: 1. доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната; 2. касае

се за облагаема доставка с място на изпълнение на територията на страната; 3. при доставка на услуги получателят да е данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС. В хода на ревизионното производство, неоспорено от страните е обстоятелството, че дружеството И. Г. е чуждестранно лице, което извършва независимата си икономическа дейност в Германия и не притежава търговско представителство, собствени и наети офиси или други постоянни обекти на територията на Република България. От фактите, че доставката е облагаема съгл. чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и мястото на изпълнение е на територията на страната съгл. чл. 21, ал. 4, т. 1 от ЗДДС следва, че и втората предпоставка на закона е изпълнена. Извършената в случая насрещна проверка на И. България О. е констатирала спазването на изискванията на ЗДДС по отношение на реалността на доставката, ефективното плащане, което е извършено и на чл. 71, ал. 1 от ЗДДС, откъдето следва, че правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури издадени от И. България О. е налице.

Съгласно чл. 9, §1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, транспонирана в българския ЗДДС „данъчнозадължено лице” е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност. В дял X Приспадане на данъка, глава 1 Възникване и обхват на правото на приспадане на Директива 2006 са предвидени условията за възникване и реда за упражняване на правото на приспадане. В чл. 168, б. „а” от същата директива е посочено, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати дължимият или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице. Предвидено е и възстановяването на ДДС на данъчнозадължени лица, които не са установени в държавата-членка, в която купуват стоките или услугите или внасят стоките, подлежащи на облагане с ДДС, но които са установени в друга държава-членка. В случая, фактът че процесните услуги са придобити от И. Г. под българския ДДС номер е относим доколкото при фактурирането им може да се установи за кое лице са предназначени и дали са отразени под този номер, а също и при последващо приспадане на данъка. Освен това, И. Г., макар и регистрирано за целите на данъчното облагане по желание, по реда на чл. 100, ал. 1 от ЗДДС, не е установено в България, а извършва независимата си икономическа дейност на територията на друга държава-членка на ЕС, което условие е от значение за фактурирането на доставените услуги към Чайна солар проджект България Е., под германския ДДС номер на дружеството. Мотивите на решаващият орган, че жалбоподателят е упражнил неправомерно правото си на приспадане на данъчен кредит, тъй като бил прекъснал веригата по начисляването и приспадането на данъка са неоснователни. В настоящия случай, след като е установено от ревизиращия екип, а и неоспорено след това обстоятелството, че процесните доставки са напълно еднакви – едни и същи СМР са извършени

от подизпълнителите, впоследствие придобити от изпълнителя и предадени на възложителя – то безспорно всичките доставки са облагаеми според чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и задължение на ревизиращият екип е било да установи начисляването на данъка от получателя Чайна солар проджект България Е..

В чл. 179 от Директивата се урежда редът за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, според който данъчнозадълженото лице извършва приспадането чрез изваждане от общата сума на дължимия ДДС за даден данъчен период на общата сума на ДДС, по отношение на който по време на същия данъчен период е възникнало и е упражнено правото на приспадане в съответствие с чл. 178. Аналогична е нормата на чл. 72, ал. 2, т. 1 от ЗДДС, съгласно която регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. Това право се упражнява чрез подаването на справка-декларация по чл. 125 за същия данъчен период. Също в този смисъл е и чл. 250, §1 от Директивата, според който, всяко данъчнозадължено лице представя справка-декларация за ДДС, даваща цялата информация, необходима за изчисляване на данъка, който е станал изискуем, и приспаданията, които трябва да се направят, доколкото това е необходимо за установяването на базата за изчисляване на данъка, общата стойност на сделката, свързана с такъв данък и приспадания и стойността на освободените сделки. Настоящият съдебен състав, намира че след като са налице изпълнени облагаеми доставки на услуги между И. България О. и И. Г., доставките са използвани от И. Г. за извършване на други облагаеми доставки по българския ЗДДС, получател на които е Чайна солар проджект България Е., налице са всички данъчни документи в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС, спазен е срокът по чл. 72, ал. 1 от ЗДДС и не са налице ограниченията на чл. 70 от ЗДДС, то на дружеството И. Г. неправомерно е отказано правото да му бъде приспаднат ДДС по фактурите издадени му от И. България О..

При този изход на делото и предвид заявената изрична претенция в жалбата, както и на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски, които в случая представляват платената държавна такса от 50,00лв.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № [ЕГН]/24.09.2012г., издаден от Ю. С. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 174/29.01.2013г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика - С., при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на И. О., ЕИК [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 8, представлявано от Ф. М., в качеството му на управител, направените по делото разноски в размер на 50,00(петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: